

Arrest

nr. 247 500 van 14 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 september 2020.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en

behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

3.2.1 Verzoeker verwijst vooreerst naar de artikelen 57/6/1, § 1 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de bestreden beslissing te laat werd genomen om te kunnen pretenderen dat in casu een versnelde procedure werd toegepast.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn van 15 werkdagen heeft namelijk slechts tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Verzoeker beschikte thans dus over een beroepstermijn van 30 dagen. De Raad voegt nog toe dat verzoeker niet kan voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen zijn beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker kan gelet op hetgeen volgt ook niet worden gevolgd in zijn algemeen betoog: "Zonder dat er aldus toepassing werd gemaakt van artikel 57/6/1, §1 VW, meent de verwerende partij het verzoek van de verzoekende partij conform artikel 57/6/1, §2 VW i° artikel 57/6, eerste lid, 2° VW als "kennelijk ongegrond" te kunnen beschouwen, wat betekent dat zij meent de zaak minder grondig te moeten onderzoeken en aldus een zwaardere bewijslast op de schouders van de verzoekende partij te mogen leggen. De gevolgen hiervan vallen vast te stellen aan de hand van het oppervlakkig onderzoek dat de verwerende partij heeft gevoerd (zie ook tweede middel)."

3.2.2.1. De commissaris-generaal stelt vooreerst vast dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker beweerde problemen met en vrees voor de familie Q. De commissaris-generaal verwijst naar de verklaring van verzoeker dat zijn oom J. P. in 1989 of 1990 iemand van de familie Q. vermoordde, dat verzoeker niet op de hoogte is van de verblijfplaats van zijn oom sinds zijn vrijlating uit de gevangenis en dat de zoon van het slachtoffer wraak wil nemen op verzoeker en zijn familie indien zij niet zeggen waar zijn oom zich bevindt. De commissaris-generaal stelt echter vast dat verzoekers verklaringen hieromtrent schromelijk tekort schieten: "Zo is het frappant dat u weliswaar vermoedde dat de naam van het slachtoffer A. Q. was maar hiervan niet zeker bleek te zijn (CGVS, p. 12, 17). Evenzeer frappant is dat u de naam van de zoon van het slachtoffer, die u en uw familie nochtans herhaaldelijk en dit gedurende verscheidene jaren bedreigd zou hebben, niet kon geven. Evenmin kon u iets vertellen over de gezinssamenstelling van het slachtoffer (CGVS, p. 13-14)."

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift het gebrek aan kennis over de moord en de gevolgen ervan te verschonen door te verwijzen naar zijn verklaring dat hij nog niet eens geboren was op dat moment en hierover enkel heeft horen vertellen. De commissaris-generaal motiveert hieromtrent echter op pertinente wijze: "Uw uitleg dat u op het moment van de moord nog niet geboren was (CGVS, p. 13), kan geenszins weerhouden worden. Indien dit de reden van uw vertrek uit Albanië vormde, kan er verwacht worden dat uw familie u hierover meer informatie verschaft zou hebben."

De commissaris-generaal motiveert op goede gronden verder:

"Dit klemmt des te meer daar u aangaf dat het huis van de familie Q. naast dat van uw familie gelegen was, enkel gescheiden door een muur (CGVS, p. 19). U vermoedde dat de familie Q. na de moord nog jaren naast uw familie woonde. Zij zou nadien verhuisd zijn, maar u kon niet zeggen wanneer of naar waar (CGVS, p. 13, 19). Voorts is het hoogst merkwaardig dat u niet bleek te weten wanneer uw oom in vrijheid werd gesteld. U verwees voor het antwoord naar uw documenten (CGVS, p. 12). Na het persoonlijk onderhoud maakte u een attest van het gevangeniswezen d.d. 10 januari 2020 (i.e. anderhalve maand voor de datum van het persoonlijk onderhoud) over waarin vermeld wordt dat uw oom in 1998 werd vrijgelaten. Het feit dat u niet op de hoogte bent van de inhoud van de document die u zelf aandraagt ter staving van uw relaas ondergraaft eens te meer de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen. Voorts dient erop gewezen dat uw opeenvolgende verklaringen over uw problemen met de zoon van de familie Q. uiteenlopen. Aanvankelijk beweerde u dat u voor het eerst bedreigd werd door de zoon van het slachtoffer in 2015 en situeerde u de laatste bedreiging in februari of maart 2018 (CGVS, p. 13-14). Later stelde u dat u van 2015 tot 2017 bij uw broer in Italië verbleef, dat u pas in 2017 naar Albanië terugkeerde en dat de eerste bedreiging zich ongeveer zes maanden na uw terugkeer afspeelde (CGVS, p. 21). Gewezen op deze manifeste tegenstrijdigheid, zag u eerst het probleem niet. Dan zei u dat u (aanvankelijk) geen datum had gegeven, terwijl u nochtans herhaaldelijk de aanvang van uw problemen in 2015 gesitueerd had. Vervolgens zei u dat u zeven of acht keer bedreigd werd in de periode 2015-2019 (CGVS, p. 22). Waar u de mogelijkheid werd geboden om uw verklaringen op te helderen, bestendigde u aldus het tegenstrijdig karakter ervan. In deze context is het ook hoogst bevreemdend dat u niet wist of uw familie tussen de moord en 2015, nochtans een periode van om en bij de 25 jaar, nog iets van de familie Q. vernomen had. Uw uitleg dat de zoon van het slachtoffer, toen hij groot was, is langs gekomen om vragen te stellen over uw oom en uw familie te bedreigen (CGVS, p. 13), volstaat hier hoegenaamd niet."

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, doch betwist zijn beperkte kennis over de moord en de gevolgen ervan, oftewel de kern van zijn vluchtrelaas niet. Verzoeker kan zich niet redden door te betogen dat hij en zijn familie ervan uitgingen dat de veroordeling van zijn oom tot 18 jaar een einde zou betekenen van de vete tussen de families, en dat echter na de vrijlating en de vlucht van de oom de zoon van het slachtoffer hem kost wat kost wou vinden en wraak wou nemen. Evenmin kan het citeren uit zijn verklaringen soelaas bieden. Het herhalen van zijn verklaringen kan het gebrek aan kennis niet invullen. Verzoeker biedt geen afdoende verklaring of rechtvaardiging. De Raad acht het frappant en niet geloofwaardig dat verzoeker, gelet op de risico's voor hem, slechts dermate beperkte basisinformatie kan geven omtrent (het conflict met) de familie Q., die hij vreest en die hem naar het buitenland deed vluchten. Daar het gaat om informatie die essentieel is om zijn risico op vervolging in te schatten, kon en mocht van verzoeker een gedegen kennis en grote interesse worden verwacht in het gebeurde en het verdere verloop ervan.

De commissaris-generaal motiveert verder dat uit de weinig eensluidende verklaringen over de pogingen van verzoeker en zijn familie om naar aanleiding van deze problemen bescherming te zoeken bij de politie, eens te meer blijkt dat er aan de door verzoeker beweerde problemen met de familie Q. geen geloof kan worden gehecht: "Aanvankelijk beweerde u na de eerste bedreiging in 2015 naar de politie gestapt te zijn. Even later u ontkende u dit. U legde uit dat u toen niet naar de politie ging omdat zij vroeger al gezegd had dat u voor deze zaak niet meer mocht langskomen. U gevraagd hoelang daarvoor u dan wel naar de politie was gegaan, kon u het niet exact meer zeggen, en zei u dat het in 2015 was nadat u en uw familie bedreigd werden (CGVS, p. 15-17). Ook uw verklaringen over de initiële reactie van de politie stemmen niet overeen. Waar u eerst schetste dat u niet meer voor deze zaak mocht langskomen (CGVS, p. 16) – overigens weinig aannemelijk dat de politie u zoiets zou zeggen –, beweerde u even later dat uw familie bij het eerste bezoek aan de politie heel de geschiedenis van de moord uiteenzette, waarna de politie beloofde zich met de zaak te zullen bezighouden (CGVS, p. 17). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u geen enkel begin van bewijs overmaakte van de door u beweerde bezoeken aan het ziekenhuis en aan het politiedistrict."

Uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker zich beperkt tot een verwijzing naar zijn eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschoenen, doch er niet in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen te ontkrachten of te weerleggen. Hij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter worden verwacht dat hij interesse toont in alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming en deze op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. De in de aangevochten beslissing opgesomde vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker ingeroepen vluchtrelaas.

3.2.2.2. In de bestreden beslissing staat vervolgens de gefundeerde vaststelling te lezen dat verzoeker met betrekking tot zijn vrees voor A. S., met wie het in de maanden voor zijn vertrek uit Albanië tweemaal tot een handgemeen kwam, geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat hij hiervoor geen beroep kon doen, of zou kunnen doen in geval het opnieuw tot problemen met hem zou komen bij een eventuele terugkeer naar Albanië, op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift, wat zijn concreet betoog betreft, niet verder dan te stellen dat hij heeft uitgelegd dat zowel de familie Q. als A. S. veel mensen kennen bij de politie en er gemakkelijk mensen kunnen omkopen. Hij beperkt zich verder tot de algemene bewering dat hij geen vertrouwen heeft in de Albanese politie. Hij kan zich hier echter niet achter verschuilen, noch achter de algemene verwijzingen naar corruptie. Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel, doch hij kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij geen toegang had tot en geen beroep kon doen op de Albanese politie en autoriteiten. Hij gaat geenszins in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en het besluit van de commissaris-generaal hieruit dat luidt: "hoe dan ook blijkt uit het bovenstaande geenszins een onwil vanwege de Albanese autoriteiten om u bescherming te bieden mocht dat nodig zijn. Uw uitspraak dat u in de toekomst geen bescherming zou kunnen krijgen (CGVS, p. 10), is een blote bewering die niet op enig objectief gegeven berust", noch plaatst hij hetgeen volgt in een ander daglicht: "U beweerde dat A. mensen kende bij de autoriteiten maar slaagde er niet in deze

bewering concreet aannemelijk te maken. U kon zijn connecties niet noemen. U zou van vrienden vernomen hebben dat hij connecties heeft maar ondernam geen enkele poging om te weten te komen om wie precies het ging (CGVS, p. 9-10). Voorts beweerde u geen beroep te kunnen doen op bescherming omdat u allerlei zaken gezien had in Albanië. Albanië is voor u geen veilig maar wel een corrupt land waar je met geld alles kan doen en waar de politie haar taken niet naar behoren vervult. Ook deze stelling maakte u niet concreet aannemelijk. Uw verklaring dat A. een viswinkel en vier huizen verhuurt en dat hij met zijn geld veel kan regelen (CGVS, p. 11) kan bezwaarlijk gezien worden als een indicatie van corruptie bij de politie.”

Verzoeker slaagt er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.2.3. Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

3.2.4. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat in de beschikking onterecht de redenering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is gevolgd. Zij wijst erop dat de problemen er nu pas kwamen daar haar oom na zoveel jaren in de gevangenis te hebben verbleven, vrijkwam en vertrokken is, en de overlevende zoon van het slachtoffer intussen een volwassen man is geworden. Naar haar mening is het dan ook niet onlogisch dat deze feiten de bloedwraak nieuw leven hebben ingeblazen. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zij tevens documenten heeft bijgebracht om haar relaas te ondersteunen. Zij licht daarnaast toe dat de meeste problemen startten nadat zij terugkeerde uit Italië. Zij meent tevens dat zij moeilijk alles over de zaak kan weten aangezien de problemen van haar oom dateren van 20 jaar geleden. Tot slot wijst de verzoekende partij er ook op dat de Albanese autoriteiten niet in staat zijn om haar en haar familie te helpen temeer daar de familie van het slachtoffer banden heeft met de politie. Volgens de verzoekende partij is dit een aspect dat bovendien niet voldoende is onderzocht. De verzoekende partij stelt dat haar relaas en haar vrees waarvoor zij geen steun kan krijgen, ondersteund worden door de algemene informatie.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

4.1. In voormelde beschikking wordt onder verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing op gedetailleerde wijze het frappante gebrek aan kennis in hoofde van de verzoekende partij over de moord en de gevolgen ervan vastgesteld. Zo blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij onder meer dat zij weliswaar vermoedde dat de naam van het slachtoffer A. Q. was maar hiervan niet zeker bleek te zijn, dat zij de naam van de zoon van het slachtoffer, die haar en haar familie nochtans herhaaldelijk gedurende verscheidene jaren bedreigd zou hebben, niet kon geven en dat zij niets kon vertellen over de gezinssamenstelling van het slachtoffer. Hierbij wordt er tevens op pertinente wijze op gewezen dat de verzoekende partij aangaf dat het huis van de familie Q. naast dat van haar familie gelegen was, enkel gescheiden door een muur, en dat zij vermoedde dat de familie Q. na de moord nog jaren naast haar familie woonde. De verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt het voorgaande. Ze komt immers niet verder dan de zeer algemene uitleg dat de problemen er nu pas kwamen daar haar oom na zoveel jaren in de gevangenis te hebben verbleven, vrijkwam en vertrokken is, en de overlevende zoon van het slachtoffer intussen een volwassen man is geworden. Hierbij weze het overigens opgemerkt dat de verzoekende partij ook op de vraag wanneer haar oom in vrijheid werd gesteld, geen eenduidig antwoord kon bieden. De Raad ziet hoe dan ook niet in hoe de algemene uitleg van de verzoekende partij ter terechtzitting, noch de toevoeging van haar mening dat het niet onlogisch is dat deze feiten de bloedwraak nieuw leven hebben ingeblazen, een afdoende verklaring zou kunnen bieden voor de vastgestelde gebrekkige kennis in haar hoofde.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de verzoekende partij betoogt dat de meeste problemen startten nadat zij terugkeerde uit Italië. Ook hiermee laat de verzoekende partij geen ander licht schijnen op de vastgestelde gebrekkige kennis. Dit biedt er immers evenmin een aannemelijke uitleg voor. De Raad herneemt in dit kader tevens volgende grond van voormelde beschikking waaruit tegenstrijdigheden blijken in de verklaringen van de verzoekende partij omtrent onder meer haar verblijf in Italië en de tijdspanne waarin de bedreigingen plaatsvonden: *“Voorts dient erop gewezen dat uw opeenvolgende verklaringen over uw problemen met de zoon van de familie Q. uiteenlopen. Aanvankelijk beweerde u dat u voor het eerst bedreigd werd door de zoon van het slachtoffer in 2015 en situeerde u de laatste bedreiging in februari of maart 2018 (CGVS, p. 13-14). Later stelde u dat u van 2015 tot 2017 bij uw broer in Italië verbleef, dat u pas in 2017 naar Albanië terugkeerde en dat de eerste bedreiging zich ongeveer zes maanden na uw terugkeer afspeelde (CGVS, p. 21). Gewezen op deze manifeste tegenstrijdigheid, zag u eerst het probleem niet. Dan zei u dat u (aanvankelijk) geen datum had gegeven, terwijl u nochtans herhaaldelijk de aanvang van uw problemen in 2015 gesitueerd had. Vervolgens zei u dat u zeven of acht keer bedreigd werd in de periode 2015-2019 (CGVS, p. 22). Waar u de mogelijkheid werd geboden om uw verklaringen op te helderen, bestendigde u aldus het*

tegenstrijdig karakter ervan. In deze contex is het ook hoogst bevreemdend dat u niet wist of uw familie tussen de moord en 2015, nochtans een periode van om en bij de 25 jaar, nog iets van de familie Q. vernomen had. Uw uitleg dat de zoon van het slachtoffer, toen hij groot was, is langs gekomen om vragen te stellen over uw oom en uw familie te bedreigen (CGVS, p. 13), volstaat hier hoegenaamd niet." Door ter terechtzitting louter opnieuw te betogen dat de meeste problemen startten nadat zij terugkeerde uit Italië, kan de verzoekende partij de tegenstrijdigheden niet verklaren en derhalve voorgaande concrete vaststellingen dan ook niet in een ander daglicht plaatsen.

De verzoekende partij biedt evenmin een aannemelijke uitleg voor haar gebrekkige kennis en de vastgestelde tegenstrijdigheden door ter terechtzitting voor te houden dat zij moeilijk alles over de zaak kan weten aangezien de problemen van haar oom dateren van 20 jaar geleden. De Raad beklemtoont dat van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij de feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van haar vluchtrelaas, die op haar persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met haar vertrek uit haar land op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven. Zoals in de beschikking onder verwijzing naar de bestreden beslissing eveneens wordt aangegeven, benadrukt de Raad dat indien de door de verzoekende partij verkondigde gebeurtenissen de reden voor haar vertrek uit Albanië vormden, er verwacht kan worden dat haar familie haar hierover meer informatie verschaft zou hebben. De verzoekende partij tracht haar gebrekkige kennis te verdoezelen door voor te houden dat zij niet 'alles' kan weten, doch zij overtuigt hiermee niet. De Raad acht het opvallend en niet geloofwaardig dat de verzoekende partij, gelet op het risico dat zij voorhoudt, slechts dermate beperkte basisinformatie kan geven omtrent het gebeurde, hetgeen haar nochtans naar het buitenland deed vluchten en de reden betreft waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende. Daar het gaat om informatie die essentieel is om haar risico op vervolging in te schatten, kon en mocht van de verzoekende partij een gedegen kennis worden verwacht. Dat de problemen zouden dateren van 20 jaar geleden, verschoont, net zo min als haar beweerde verblijf in Italië, de gebrekkige kennis van de verzoekende partij niet, doch impliceert dat een grote interesse om informatie te verwerven mag worden verwacht van iemand die beweert slachtoffer te kunnen worden van een bloedwraak. Dit is *in casu* evenwel geenszins het geval. Het gebrek aan kennis in hoofde van de verzoekende partij omtrent voormelde essentiële elementen en informatie blijft ook na het verweer ter terechtzitting staande. De vastgestelde manifest gebrekkige kennis en interesse ondermijnen op fundamentele wijze de ernst en geloofwaardigheid van het door de verzoekende partij aangebrachte relaas.

Waar de verzoekende partij er ter terechtzitting op wijst dat zij tevens documenten heeft bijgebracht om haar relaas te ondersteunen, duidt zij niet *in concreto* aan op welke documenten zij doelt. In de mate dat zij het attest van het gevangeniswezen van 10 januari 2020 voor ogen houdt, wijst de Raad op de pertinente vaststelling van het tegendeel, meer bepaald dat daar de verzoekende partij niet op de hoogte is van de inhoud van het document dat zij zelf aanbrengt, dit eens te meer de geloofwaardigheid van de door haar geschetste problemen ondermijnt: "*Na het persoonlijk onderhoud maakte u een attest van het gevangeniswezen d.d. 10 januari 2020 (i.e. anderhalve maand voor de datum van het persoonlijk onderhoud) over waarin vermeld wordt dat uw oom in 1998 werd vrijgelaten. Het feit dat u niet op de hoogte bent van de inhoud van de document die u zelf aandraagt ter staving van uw relaas ondergraaft eens te meer de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen.*" Wat het attest van de districtsrechtbank van Berat van 18 februari 2020 betreft, stelt de commissaris-generaal vast dat hierin "*verklaard wordt dat er sinds 1 januari 2020 geen strafzaak tegen u loopt. Dit document is echter weinig relevant aangezien het een periode na uw vertrek uit Albanië betreft. Hoe dan ook blijkt uit het bovenstaande geenszins een onwil vanwege de Albanese autoriteiten om u bescherming te bieden mocht dat nodig zijn.*" en betreffende de overige documenten: "*De door u neergelegde documenten bevestigen uw identiteit, nationaliteit en gezinssamenstelling, dewelke niet ter discussie staan. Het attest van het gevangeniswezen geeft aan dat uw oom veroordeeld werd en in 1998 werd vrijgelaten. Dit document vormt echter geenszins een begin van bewijs van de door u beweerde problemen met de familie Q. Het attest van de districtsrechtbank van Berat werd hierboven reeds besproken.*" De verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die deze motieven in een ander daglicht stellen.

4.2. Door ter terechtzitting te herhalen dat de Albanese autoriteiten naar haar mening niet in staat zouden zijn om haar en haar familie te helpen temeer daar de familie van het slachtoffer banden heeft met de politie, slaagt de verzoekende partij er evenmin in afbreuk te doen aan de gronden van voormelde beschikking. Vooreerst weze de vaststelling uit voormelde beschikking herhaald dat de commissaris-generaal besluit dat uit de weinig eensluidende verklaringen over de pogingen van de verzoekende partij en haar familie om naar aanleiding van de voorgehouden problemen bescherming te zoeken bij de politie, eens te meer blijkt dat er aan de door de verzoekende partij beweerde problemen

met de familie Q. geen geloof kan worden gehecht. Daarnaast toont de verzoekende partij met haar algemene verzuchtingen ter terechtzitting, zo al geloof zou worden gehecht aan de beweerde problemen, hoe dan ook allerm minst *in concreto* aan dat het haar aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad voegt hier volledigheidshalve aan toe dat in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing tevens op gemotiveerde wijze wordt vastgesteld dat de verzoekende partij met betrekking tot haar vrees voor A. S., met wie de verzoekende partij in de maanden voor haar vertrek uit Albanië tweemaal tot een handgemeen zou zijn gekomen, zij evenmin aannemelijk maakt dat zij hiervoor geen beroep kon doen, of in geval het opnieuw tot problemen met hem zou komen bij een eventuele terugkeer naar Albanië een beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten.

De verzoekende partij plaatst met haar betoog ter terechtzitting de concrete vaststellingen in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing niet in een ander daglicht, en aldus slaagt zij er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die de verzoekende partij zegt te vrezen.

Waar de verzoekende partij steun tracht te vinden in het verwijzen naar algemene informatie, weze het herhaald dat een verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie en zoals hoger vastgesteld, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er, zoals eveneens in voormelde beschikking wordt aangegeven, ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. X). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting werd wel degelijk afdoende onderzoek gevoerd en werden de redenen waarop wordt gesteund genoegzaam uiteengezet. De Raad besluit dat de verzoekende partij niet *in concreto* aantoonst en aldus geenszins aannemelijk maakt dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

4.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die hetgeen eerder in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking *in concreto* wordt vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen. Zij brengt dan ook geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS